

Wolfgang Streeck: Det kommer närmare

[Ur [Sidecar](#), 7 november 2022. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Den 17 oktober åkallade förbundskansler Olaf Scholz sitt konstitutionella privilegium under grundlagens paragraf 65 att ”bestämma riktlinjerna” för sin regerings politik. Det är inte ofta en kansler har gjort det, om någonsin. Den politiska visdomen är att efter två allvarliga misstag så åker man ut. Det som stod på spel var livslängden på Tysklands tre sista kärnkraftverk. Som ett resultat av Merkels svängning efter Fukushima, vars syfte var att få in de gröna i koalition med hennes parti, är dessa enligt lag planerade att stängas ner i slutet av 2022. De gröna, som nu regerar tillsammans med SPD och FDP, är rädda för kärnkraftsolyckor och kärnavfall, och även om sina välbeställda medelklassväljare, och vägrade ge upp sin trofé. FDP krävde å andra sidan att alla tre kraftverken – som står för omkring 6% av Tysklands inhemska energibehov – med tanke på den nuvarande energikrisen skulle få fortsätta verksamheten så länge det behövdes, alltså på obestämd tid. För att få slut på stridigheterna utfärdade Scholz en order till de berörda ministerierna, som formellt förkunnade att regeringens politik var att kraftverken skulle fortsätta produktionen till mitten av april nästa år, på order från ovan, som tyskt politiskt språkbruk uttrycker det. Båda partierna böjde sig och räddade koalitionen för stunden.

De gröna, som den orubbliga Sahra Wagenknecht nyligen kallade ”det mest hycklande, högdragna, lögnaktiga, inkompetenta och, utifrån den skada det orsakar, det farligaste parti som vi för närvarande har i Förbundsdagen” – är räddare för kärnkraft än för kärnvapen. Lugnad av det snabbt ökande antalet gröna medlöpare i media, och förhåvad av fantasier om att Biden ska dra Putin inför rätta i internationella domstolen i Haag, vägrar den tyska allmänheten fundera över vilken skada en kärnvapenupptrappning i Ukraina skulle orsaka, och vad det skulle innebära för Europas, och för den delen Tysklands, framtid (Tyskland är en plats som många tyska gröna hursomhelst inte anser vara särskilt värt att skydda). Med få undantag vet de tyska politiska eliterna och deras propaganda-press ingenting, eller låtsas inte veta någonting, om vare sig kärnvapenteknologins nuvarande tillstånd eller den roll som den tyska militären har i USA:s kärnvapenstrategi och -taktik.

När Tyskland efter sin kursändring nu alltmer säger sig vara redo att bli Europas ledande nation, blir dess inrikespolitik mer än någonsin av intresse för Europa. De flesta tyskar tänker sig krigföring med kärnvapen som ett interkontinentalt slag mellan Ryssland (tidigare Sovjetunionen) och USA, med långdistansmissiler som bär kärnstridspetsar över Atlanten, eller kanske Stilla havet. Europa kanske träffas eller inte, men eftersom världen ändå skulle gå under behöver man egentligen inte grubbla över på det. Kanske av rädsla för att anklagas för *Wehrkraftzersetzung* – att undergräva militären styrka, vilket under Andra världskriget bestraffades med döden – verkar ingen av de plötsligt talrika tyska ”försvarsexperterna” villiga att bekräfta att det Biden kallas Armageddon är en framtid som kanske blir verklig först efter en utdragen fas av ”taktisk” snarare än ”strategisk” kärnvapenkrigföring i Ukraina, och förvisso på ukrainska slagfält.

Ett vapen som väljs i första hand här är en amerikansk atombomb kallad B61, som är utformad för att släppas från stridsflygplan på grupper av militär på marken. Trots att alla tyska regerings-

medlemmar har svurit att ägna sig åt ”det tyska folkets välbefinnande och skydda det från skada”, kommer ingen av dem att tala om vad för sorts nedfall en B61 i Ukraina kommer att orsaka, hur länge området kring ett atombombat slagfält kommer att vara obeboeligt, och hur många skadade barn som kommer att födas både nära och fjärran och under hur många år, för att Krimhalvön ska kunna förbli eller bli ukrainsk. Men det är uppenbart, att jämfört även med lokal kärnvapenkrigföring så skulle effekterna från kärnkraftsolyckan i Tjernobyl 1986 (som skyndade på de grönas uppsving i Tyskland) verka helt försumbara. Det bör noteras att de gröna hittills har avstått från att kräva säkerhetsåtgärder för att skydda befolkningen i Tyskland och Europa mot radioaktiv förorening – att t ex bygga upp lager av Geigermätare eller jodtabletter – vilket man skulle tro skulle rekommendera sig själv efter erfarenheterna med Covid-19. Att låta sovande hundar fortsätta sova har tydligen företräde framför allmänhetens hälsa, eller för den delen att skydda miljön.

Inte så att ”väst” inte förbereder sig för kärnvapenkrig. I mitten av oktober genomförde NATO en militärövning vid namn ”Steadfast Noon”, som *Frankfurter Allgemeine* beskrev som en ”årlig kärnvapenövning”. I övningen deltog 60 stridsflygplan från 14 länder och den ägde rum över Belgien, Nordsjön och Storbritannien. ”Inför de ryska hoten att använda kärnvapen”, förklarade *Frankfurter Allgemeine*, ”publicerade Alliansen aktivt och noggrant information om övningen för att undvika missförstånd i Moskva, men också för att visa sin operativa beredskap.” I centrum för händelsen stod de fem länder – Tyskland, Italien, Nederländerna, Belgien och Turkiet (!) – som har ”avtal om kärnvapendeltagande” med USA, och tillgodoser en del av stridsflygplanen som ska transportera amerikanska B61-bomber till de mål som USA har utsett. Omkring 100 B61-bomber påstås förvaras i Europa, bevakade av amerikanska trupper. Det tyska flygvapnet upprätthåller en flotta av Tornadobombare för ”kärnvapendeltagande”. Men flygplanen sägs vara omoderna, och under koalitionsförhandlingarna var det ett icke förhandlingsbart krav från den blivande utrikesministern, Annalena Baerbock, att dessa Tornados så fort som möjligt skulle ersättas med 35 amerikanska F35-smygbombplan. Dessa beställs nu och kommer troligen att levereras om ungefär 5 år, till ett pris på 8 miljarder euro, till fransmännens bestörtning som hade hoppats på att få en del av avtalet. Underhåll och reparationer beräknas kosta två eller tre gånger denna summa under flygplanens livstid.

Det är viktigt att notera precis vad ”Steadfast Noon” handlar om. Piloter lär sig skjuta ner fiendens jaktflygplan, och när de är tillräckligt nära målet utföra en komplicerad manöver, det så kallade ”skulderkastet”. Planen flyger in på mycket låg höjd med en bomb var fäst på undersidan, och byter plötsligt riktning genom att göra en loop framåt, och släpper bomben högst upp under sin klättring. På så sätt fortsätter bomben i planets ursprungliga riktning tills den faller i en ballistisk kurva och utplånar allt den förmodas utplåna i slutet av sin bana. Vid den tidpunkten kommer planet redan att vara på väg hem i överljudsfart, och undviker den våg som kärnexplosionen orsakar. För att stilla sina läsares samvete avslutade *Frankfurter Allgemeine* med att avslöja att ”strategiska B-52-långdistansbombplan” från USA, ”som är utformade för kärnvapenmissiler som kan släppas från mycket hög höjd” också deltog i övningen.

De som är beredda att lusläsa regeringskoalitionens offentliga uttalanden kan se spår av debatter bakom scenen, om hur man på bästa sätt ska hindra pöbeln från att komma i vägen för det som kan vänta dem. Den 21 september konstaterade en av *Frankfurter Allgemeines* chefredaktörer, Berthold Kohler, en hök om det någonsin har funnits någon, att det inte ens bland västregeringarna ”längre anses otänkbart med det otänkbara”. Men istället för att låta sig utpressas måste ”statsmän” i väst

uppbåda ”mer mod ... om ukrainarna insisterar på att befria hela sitt land”, ett insisterande som vi inte har rätt att ifrågasätta. Alla ”avtal med Ryssland på ukrainarnas bekostnad” skulle innebära ”undfallenhet” och ett ”förräderi mot västs värderingar och intressen”, som lyckligtvis sammanstrålar. För att lugna de av hans läsare som ändå hellre skulle leva för sina familjer än dö för Sevastopol – och som hittills hade fått höra att det man kallade ”Putin” är en folkmordsgalning som är helt oemottaglig för förnuftiga argument – rapporterar Kohler att de i Moskva är så rädda för ”det kärnvapen-Armageddon där Ryssland och dess ledare också skulle brinna upp” att väst helt och fullt ska kunna stöda Zelenskyjs syn på Ukrainas nationella intressen.

Men bara några få dagar senare sa en av Kohlers stabs skribenter, Nikolas Busse, rent ut att ”risken för kärnvapenkrig ökar”, och påpekade att ”den ryska militären har en stor arsenal av mindre, så kallade taktiska kärnvapen som är lämpliga för slagfältet”. Enligt Busse har Vita huset ”via direkta kanaler varnat Ryssland för allvarliga konsekvenser” om de skulle använda dem. Men det var osäkert om det amerikanska försöket ”att öka Putins möjliga kostnader” skulle få önskad effekt. ”Under det förmodade skyddet av Bidens strategi”, fortsätter artikeln, ”har Tyskland tillåtit sig en häpnadsväckande oseriös debatt om att leverera stridsvagnar till Ukraina”, och syftade på stridsvagnar som skulle göra det möjligt för den ukrainska armén att nå ryskt territorium, och överskrida det som tydligen är den roll som Ukraina tilldelas i det amerikanska ombudskriget med Ryssland och sannolikt provocera fram ett kärnvapensvar: ”Mer än någonsin ska man inte förvänta sig att USA riskerar sitt liv för sina allierades ensamäventyr (*Alleingänge*). Ingen amerikansk president kommer att lägga sitt lands kärnvapenöde i Europas händer” (till skillnad från, som man inte kan låta bli att konstatera, de europeiska presidenter som lägger sina länders öde i USA:s händer).

Busses artikel markerade gränsen för vad det tyska politiska etablissemanget var beredda att låta de mer läskunniga delarna av det tyska samhället få reda på om diskussionerna med landets allierade, och vad Tyskland kan tvingas stå ut med om kriget tillåts fortsätta. Men den gränsen flyttar sig snabbt. Knappt en vecka hade gått när Kohler uttryckligen uppmanade Tyskland att skaffa egna atombomber, något som har varit fullständigt och till synes permanent utanför gränsen för vad som var tillåtet för det politiska tänkandet i Tyskland. Samtidigt som tysk kärnvapenförmåga enligt Kohler skulle erbjuda försäkringar mot den oförutsägbara amerikanska inrikespolitiken och globala strategin, så skulle det också vara en förutsättning för ett tyskt ledarskap i Europa oberoende av Frankrike och mer i linje med världsbilden i östeuropeiska länder som Polen.

En gång anmärkte Goethe att hans hemstad Frankfurt ”är full av egendomligheter”. Idag kan samma sak sägas om Berlin, faktiskt om hela Tyskland. Bisarra saker händer, och allmänhetens synpunkter på dem hanteras strikt av en allians mellan de centristiska partierna och media, och med ett häpnadsväckande stort stöd från en själv censur i civilsamhället. Inför ens ögon förvandlas och förvandlar sig en till synes demokratiskt styrd mellanstor regional makt aktivt till en stat som är beroende av de stora amerikanska krigsapparaterna, från NATO till den högsta militärledningen, Pentagon och NSA, och CIA och Nationella säkerhetsrådet. När gasledningarna Nord Stream den 26 september utsattes för ett massivt undervattensangrepp, försökte maktthavarna i några dagar övertyga den tyska allmänheten om att förövaren bara kunde ha varit ”Putin”, med syftet att visa tyskarna att de inte kunde återgå till den gamla goda tiden med gas. Men det blev snart uppenbart att det överskred till och med de mest godtrogna tyska undersåtarnas godtrogenhet. Varför skulle det som kallas ”Putin” frivilligt ha avhänt sig den om än lilla möjligheten att lura tillbaka Tyskland i ett

energiberoende så fort tyskarna inte längre kan betala det förbluffande höga priset på amerikansk flytande naturgas? Och varför skulle han inte ha sprängt gasledningarna på ryskt istället för internationellt vatten, och dessutom i ett havslandskap som är mer övervakat än något annat sådant landskap än kanske Persiska viken? Varför riskera att en eskader ryska stöttrupper, som utan tvekan måste ha varit ansenlig, skulle tas på bar gärning och utlösa en direkt konfrontation med flera NATO-medlemmar under paragraf 5?

I brist på ett ens avlägset trovärdigt ”narrativ” – det upphöjda fikonspråkets nya ord på en historia som har skapats för ett syfte – släppte man i själva verket frågan efter bara en vecka. Två dagar efter explosionen observerade en ensam reporter på en lokal tidning vid infarten till Östersjön hur USS Kearsarge, ett ”landstigningsfartyg” som kan transportera upp till 2.000 soldater, lämnade Östersjön i riktning västerut, åtföljd av två landsättningsbåtar. Ett fotografi av två av de tre mäktiga skeppen dök upp på internet. Ingen inom den tyska politiken eller nationella media uppmärksammade det, framförallt inte offentligt. I mitten av oktober tillkännagav Sverige, som för närvarande ansöker om medlemskap i NATO, att det kommer att hålla alla resultat av utredningen för sig själv, eftersom säkerhetsklassningen av dess fynd var alltför höga ”för att dela dem med andra stater som Tyskland”. Kort därefter drog sig även Danmark tillbaka från den gemensamma utredningen.

Vad gäller Tyskland, så tvingades regeringen den 7 oktober svara på en fråga från en parlamentsledamot från [vänsterpartiet] Die Linke om vad den visste om orsakerna till angreppen på gasledningarna och vilka som hade utfört dem. Regeringen sa att den betraktade dem som ”sabotagehandlingar”, men hävdade att den inte hade någon ytterligare information, och tillade att den sannolikt inte skulle få någon i framtiden heller. Dessutom ”har förbundsregeringen efter noggrant övervägande kommit till slutsatsen att ytterligare information inte kan ges på grund av det allmännas intresse” (på tyska *aus Gründen des Staatswohls*, bokstavligen: med hänsyn till statens skydd, ett begrepp som uppenbarligen har myntats efter mönster från en annan nyskapelse, *Tierwohl*, djurskydd, som i sentida tyskt juristspråk syftar på vad kyckling- och grisuppfödare måste ge sina djur för att deras jordbruksverksamhet ska kunna räknas som ”hållbar”). Detta, fortsätter svaret, berodde på att ”den begärda informationen är underkastad begränsningarna i ’tredjepartsregleringarna’, som rör det interna informationsutbytet mellan säkerhetstjänsterna” och därmed ”påverkar säkerhetsintressen som måste skyddas på ett sådant sätt att *Staatswohl* går före den parlamentariska rätten till information, så att parlamentsledamöternas rätt att ställa frågor i undantagsfall måste underställas förbundsregeringens säkerhetsintressen”. Såvitt undertecknad vet har detta meningssutbyte överhuvudtaget inte nämnts i *Staatswohl*-orienterade media.

Det har funnits fler illavarslande händelser av denna sort. I en påskyndad procedur som bara varade i två dagar ändrade förbundsdagen, med ett språk som tillhandahölls av justitieministeriet under det påstått liberala FDP:s ledning, brottsbalkens avsnitt 130, som gör det till ett brott att ”godkänna, förneka eller förminska (*verharmlosen*)” Förintelsen. Den 20 oktober, en timma före midnatt, antogs en ny paragraf, dold i en samling bestämmelser rörande teknikaliteterna att skapa centrala register, som lägger ”krigsbrott” (*Kriegsverbrechen*) till det som inte får godkännas, förnekas eller förminskas. Koalitionen CDU/CSU röstade för ändringsförslaget, Die Linke och AfD mot. Det fördes ingen offentlig debatt. Enligt regeringen behövdes förändringen för att införliva ett EU-direktiv att bekämpa rasism i den tyska lagstiftningen. Med två smärre undantag underlät pressen att rapportera om något som är varken mer eller mindre än en juridisk statskupp. (Två veckor senare

protesterade *Frankfurter Allgemeine* att det var respektlöst mot Förintelsens unika karaktär att använda avsnitt 130 i detta syfte.)

Det kanske inte dröjer så länge innan statsåklagaren inleder rättsliga förfaranden mot någon som jämför ryska krigsbrott i Ukraina med amerikanska krigsbrott i Irak, och på så sätt ”förminskar” de förstnämnda (eller sistnämnda?). På samma sätt kanske förbundsbyrån för skydd av konstitutionen inom kort börjar bevaka ”förminskare” av ”krigsbrott”, inklusive med övervakning av deras telefon och e-post. Ännu viktigare för ett land där nästan alla morgonen efter Hitlers maktövertagande hälsade sin granne med *Heil Hitler* istället för *Guten Tag*, kommer kanske det att vara som i USA kallas ”nedkylande effekt”. Vilken journalist eller akademiker som måste ge familjen mat eller vill gynna sin karriär, kommer att riskera att bli ”bevakad” av den inrikes säkerhetstjänsten som en möjlig ”förminskare” av ryska krigsbrott?

Även i andra avseende krymper utrymmet för vad som får sägas snabbt och skrämmande. Precis som med förstörandet av gasledningarna gäller det starkaste tabut USA:s roll, både i konfliktens historia och i det nuvarande. I det officiella samtal som är godkänt tas Ukrainakriget – som alla lojala medborgare förväntas kalla ”Putins angrepps krig (Angriffskrieg) – helt ur sitt sammanhang: det har ingen historia utanför ”narrativet” om en galen diktator som sedan ett decennium har ruvat i Kreml och funderat på hur han på bästa sätt ska utrota det ukrainska folket, och i detta blivit hjälpt av tyskarnas dumhet och girighet när de föll för hans billiga gas. Som denne författare blev varse när en intervju, som han hade givit till internetupplagan av en tysk höger-mitten-veckotidning, *Cicero*, klipptes utan samråd, så finns bland det som inte ska nämnas i det artiga tyska samhället att USA avvisade Gorbatsjovs ”Gemensamma europeiska hem”, saboterade Clintons projekt ”Partnerskap för fred”, och så sent som 2010 tillbakavisade Putins förslag om en europeisk frihandelszon ”från Lissabon till Vladivostok”. Lika lite får man nämna det faktum, att USA åtminstone i mitten av 1990-talet hade beslutat att det postkommunistiska Europas gräns skulle vara identisk med det postkommunistiska Rysslands västra gräns, som också skulle vara NATO:s östra gräns, väster om vilken det inte skulle finnas några som helst begränsningar på utplacering av trupper och vapensystem. Samma sak gäller den omfattande amerikanska strategiska debatten om att ”utvidga Ryssland”, som dokumenteras i allmänt tillgängliga arbetsdokument på företaget RAND.

Andra exempel på vad som inte får sägas offentligt innefattar den exempellösa upprustningen från USA:s sida under ”kriget mot terrorn”, som åtföljdes av ett ensidigt upphävande av alla återstående överenskommelser om vapenkontroll med det tidigare Sovjetunionen; USA:s obevekliga påtryckningar på Tyskland att ersätta rysk naturgas med amerikansk flytande naturgas sedan hydraulisk spräckning hade uppfunnits, något som kulminerade med det amerikanska beslutet långt innan kriget att på ett eller annat stänga Nord Stream 2; fredsförhandlingarna som föregick kriget, inklusive Minsköverenskommelserna mellan Tyskland, Frankrike, Ryssland och Ukraina, som förhandlades fram av bland annat den dåvarande tyske utrikesministern Frank-Walter Steinmeier, föll sönder efter påtryckningar från Obama-administrationen och dess speciella sändebud för amerikansk-ukrainska relationer, dåvarande vicepresidenten Joe Biden, samtidigt som den ukrainska nationalismen radikaliserades (idag har Steinmeier upprepade gånger erkänt och beklagat sina tidigare synder som fredsälskare, med ett språk som i själva verket gör att han inte kommer att kunna överväga någon framtida europeisk säkerhetsregim som inte innehåller en regimförändring i Ryssland); och inte minst sambandet mellan Bidens strategi i Europa och i Sydostasien, speciellt de

amerikanska förberedelserna för krig med Kina.

En glimt av det sistnämnda gav USA:s chef för örlogsoperationer, amiral Michael Gilday, då han i ett kongressförhör den 20 oktober meddelade att USA måste vara beredd ”på ett ögonstund 2022 eller möjligen 2023” för ett krig om Taiwan med Kina. Trots all sin besatthet av USA misslyckas den tyska allmänheten fullständigt att se det som är allmänt känt på andra sidan Atlanten, nämligen att Ukrainakriget i grund och botten är ett ombudskrig mellan USA och Ryssland. Röster från personer som Niall Ferguson eller Jeffrey Sachs, som enträget varnar för kärnvapenbalansgången, passerar obemärkta. Den förstnämnde gjorde det i en artikel i *Bloomberg* med rubriken ”Hur kalla kriget II kan förvandlas till Tredje världskriget”, en artikel som ingen *Staatswohl*-sinnad tysk utgivare skulle ha accepterat.

I dagens Tyskland misstänkliggörs varje försök att sätta Ukrainakriget inom ramen för en omorganisering av det globala statssystemet efter Sovjetunionens fall och det amerikanska projektet med en ”Ny världsordning” (Bush den äldre). Alla som gör det riskerar att stämplas som ”Putinkramare” och bjudas in till dagliga pratshower på public service-TV – för ”falsk balans” i de militantas ögon – och ställas inför en armé av högerinriktade krigare som skriker åt dem. I början av kriget publicerade de grönas hovfilosof, Jürgen Habermas, en lång artikel i *Süddeutsche Zeitung*, med den långa rubriken, ”Gällt tonläge, moralisk utpressning: om kriget om opinionen efter angreppet på Ukraina mellan tidigare pacifister, en chockerad allmänhet och en försiktig kansler”. I artikeln motsatte han sig den upphetsade moralismen hos krigshetsarna bland hans anhängare, och uttryckte ett försiktigt stöd till vad som på den tiden verkade vara motvillighet från förbundskanslerns sida mot att huvudstupa blanda sig i kriget i Ukraina. För detta angreps Habermas våldsamt inifrån det som han måste ha trott var hans läger, och sedan dess har han hållit tyst.

För de som kanske hade hoppats på att Habermas’ fortfarande möjligen inflytelserika röst skulle hjälpa de allt desperatare försöken att hindra Tysklands politik att för gott bli fixerad vid en ukrainsk slutseger, kosta vad det kosta vill, återstår ledaren för SPD:s parlamentsgrupp, Rolf Mützenich, en tidigare universitetslärare i internationella relationer. Mützenich har blivit hatobjekt för den nya krigskoalitionen i och utanför regeringen, som försöker stämpla honom som en relikt från föregående kursändringen, när folk fortfarande trodde att det kunde vara möjligt med fred utan att militärt krossa vilket ont imperium det vara månne som kom i vägen för ”väst”. I en artikel nyligen om 30-årsminnet av Willy Brandts död, undandömd i ett socialdemokratiskt nyhetsbrev, varnade Mützenich för ett nära förestående ”slut på kärnvapentabut” och hävdade att ”diplomatiken inte får begränsas av ideologisk stelhet eller moraliskt undervisande. Vi måste inse att personer som Vladimir Putin, Xi Jinping, Viktor Orbán, Recep Tayyip Erdoğan, Mohammed bin Salman, Bashar al-Assad och de många andra kommer att påverka situationen i sina länder, i sitt grannskap och i världen längre än vi skulle vilja”. Det kommer att bli intressant hur länge hans anhängare, många av dem unga nyvalda SPD-parlamentsledamöter, kommer att lyckas hålla kvar honom på hans post.

Det är förvånande hur många hökar som under de senaste månaderna har krupit fram ur sina nästen i Tyskland. Vissa framträder som ”experter” på Östeuropa, internationell politik och militären, och anser att det är deras västliga plikt att hjälpa allmänheten att förneka den annalkande verkligheten med en kärnvapenexplosion på europeiskt territorium. Andra är vanliga medborgare som plötsligt gillar att följa stridsvagnsslag på internet och heja på ”vår” sida. En del av de mest krigiska brukade tillhöra vänstern i bred mening. Idag är de mer eller mindre i samklang med det gröna partiet, och

representeras i detta symboliskt av den nuvarande utrikesministern Baerbock. Hon är en märklig kombination av Jeanne D'Arc och Hillary Clinton, och är en av de många så kallade "unga globala ledare" som har odlats fram av Världsekonomiskt forum. Det mest kännetecknande för hennes sorts vänsterpolitik är dess samhörighet med USA, det överlägset mest våldsbenägna landet i dagens värld. För att förstå det kan det hjälpa att komma ihåg att hennes generation aldrig har upplevt krig, och det har inte heller deras föräldrar. Det går i själva verket säkert att anta att denna generations manliga medlemmar undvek värnplikten som vapenvägrare tills den avskaffades, inte minst tack vare deras parlamentariska tryck. Dessutom har ingen tidigare generation vuxit upp under så stor påverkan av USA:s mjuka makt, från popmusik till filmer och mode, till en rad sociala rörelser och kulturella uppblussande intressen, som alla omedelbart och ivrigt kopierades i Tyskland och fyllde det gap som orsakades av avsaknaden av nyskapande kulturella bidrag från denna anmärkningsvärt härmande åldersgrupp (en avsaknad som förskönande kallas kosmopolitism).

Om vi tittar djupare, vilket man måste, så utlovar den kulturella amerikanismen, inklusive dess idealistiska expansionism, en frisinnad individualism som i Europa, till skillnad från USA, upplevs som oförenlig med nationalismen, som råkar vara ett rött skynke för den gröna vänstern. Då återstår bara möjligheten att kollektivt identifiera sig med en allmän "västerländskhet" som missförstås som en "värderingsgrundad" allmängiltighet, men i själva verket är en uppgraderad amerikanism som inte kan smittas ner av det amerikanska samhällets verklighet. Skild från vardagslivets särskilda behov, intressen och åtaganden blir västerländskheten oundvikligen moralistisk. Den kan bara leva i fiendskap med en annan moralisk, och i dess ögon därför omoralisk, icke-västlighet, som den inte kan låta leva och till sist måste låta dö. Genom att anamma västerländskheten kan den här sortens vänster för en gångs skull hoppas på att inte bara vara på den rätta utan också vinnande sidan, och USA:s militära makt lovar dem att de denna gång, äntligen, kanske inte kämpar för en förlorad sak.

Dessutom är västerländskhet liktydigt med en internationalisering under stabil amerikansk ledning av de kulturkrig som utkämpas hemma, inspirerade av förebilder i USA (även om kriget kan vara på väg att förloras där, åtminstone inrikespolitiskt). I de västerländskt influerades sinnen är Putin och Xi, Trump och Truss, Bolsonaro och Meloni, Orbán och Kaczyński alla samma sak, "fascister". När det fördrivna individualiserade, senkapitalistiskt tygellösa livet nu har återfått sin historiska mening, finns återigen chansen att kämpa och till och med dö för, om inget annat, så för mänsklighetens gemensamma "värderingar" – en möjlighet till hjältemod som verkade vara försvunnen för gott i de snäva perspektiv och den omgärdade inskränkthet som värnades i efterkrigstidens och det efterkoloniala Västeuropas komplicerade institutioner. Det som gör en sådan idealism särskilt tilltalande är att det går att delegera stridandet och dödandet till ombud, idag folk, inom kort kanske algoritmer. För tillfället är det enda som krävs av dig att du förespråkar att din regering skickar tunga vapen till ukrainarna – vars glödande nationalism bara för några månader sedan skulle har verkat rent fränstötande för gröna kosmopoliter – och samtidigt fira sin villighet att sätta deras liv på spel, inte bara för att återta Krim åt sitt land utan också själva västerländskheten.

För att få vanligt folk att ansluta sig till saken måste givetvis effektiva "narrativ" tänkas ut för att övertyga dem om att pacifism antingen är förräderi eller sinnessjukdom. Folk måste också fås att tro, att till skillnad från vad defaitisterna säger för att undergräva moralen i väst, är inte kärnvapenkrig något hot: antingen kommer den ryska galningen att inte vara tillräckligt galen för att följa sina vanföreställningar, och om han ändå gör det så kommer skadorna att bli lokala, begränsade till ett

land vars folk, som deras president lugnar oss på TV varje kväll, inte är rädda att dö både för sitt land, och som von der Leyen uttrycker det för ”den europeiska familjen” – som, när tiden är mogen, kommer att bjuda in dem, med alla utgifter betalda.